

Sygn. akt II AKa 396/20

Sygn. akt II AKa 396/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA - Ewa Jethon (spr.)

Sędziowie SA - Małgorzata Janicz

SA - Sławomir Machnio

Protokolant Wiktoria Siporska

przy udziale Prokuratora Piotra Lewandowskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2023 r.

sprawy:

Ł. K. urodz. (...) w W., syna J. i M.

oskarżonego z art. 55 ust. 3 w zb. z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11§ 2 k.k. w zw. z art. 65§1k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k., art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k., art.270§1 k.k. w zb. z art.275§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.12§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie

z dnia 19 sierpnia 2020 r. sygn. akt V K 171/16

Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- orzeczoną w punkcie I kwotę przepadku równowartości przedmiotów pochodzących z przestępstwa obniża do jej części w kwocie 50 000 zł;*
- orzeczoną w punkcie II kwotę przepadku równowartości przedmiotów pochodzących z przestępstwa obniża do jej części w kwocie 4 500 zł;*
- orzeczoną w punkcie IV łączną karę pozbawienia wolności obniża do 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy;*

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. M. (1) - Kancelaria Adwokacka w Warszawie kwotę 1 476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym 23% VAT z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego wykonywaną przez Sądem Apelacyjnym;

Zasądza od oskarżonego Ł. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w sprawie, w tym kwotę 3 100 zł tytułem opłaty sądowej.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II K 396/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 19 sierpnia 2020 r., w sprawie o sygn. V K 171/16.

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że: - wiarygodne są zeznania świadka K. P., który nie był w stanie w toku całego postępowania wiarygodnie wyjaśnić, czy był świadkiem udziału Ł. K. w przemyśle dokonanym przez M. S. ps. (...) lub skąd posiada wiedzę o zdarzeniu na jesieni 2012 roku; stwierdził, że w 2012 roku Ł. K. poruszał się samochodem marki L. o nr. rej (...) zarejestrowanym na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

jego ojca, co stoi w sprzeczności z zeznaniami świadka A. S., A. H., wyjaśnieniami Ł. K. oraz dowodami z dokumentów; przedstawił fałszywy przebieg zdarzenia z udziałem Ł. K., który nie koresponduje z zeznaniami świadków K. S. oraz A. M. (2), a także wyjaśnieniami Ł. K.; stwierdził, że o sprzedaży narkotyków osobie o ps. (...) mówił mu Ł. K. w obecności M. M. (2), czemu oskarżony zaprzeczył, świadek M. M. (2) nie potwierdził i co nie wynika z pozostałego materiału dowodowego zebranego w sprawie;

- niewiarygodne są zeznania świadka M. T. (1), który w swoich zeznaniach złożonych w postępowaniu przed sądem nie wskazał Ł. K. jako osoby, od której nabył dwa razy znaczną ilość narkotyków;

- niewiarygodne są zeznania A. M. (2) oraz K. S., które w postępowaniu przed sądem przedstawiły spójny przebieg zdarzenia z udziałem Ł. K. i K. P., zgodny ponadto ze szczegółowymi wyjaśnieniami Ł. K., z powodu ich rozbieżności z zeznaniami K. P., złożonymi w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem w sprawie V K 93/15;

- niewiarygodne są dokładne wyjaśnienia oskarżonego Ł. K., złożone przed sądem, który zaprzeczył swojemu udziałowi w przyjęciu od M. S. na jesieni 2012 roku znacznej ilości marihuany w celu wprowadzenia jej do obrotu oraz znajomości osoby o pseudonimie (...) z S.;

a także poprzez:

-przyjęcie a priori wiarygodności zeznań świadka K. P. i niewyciągnięcie żadnych wniosków z faktu, że K. P. odmówił z niniejszej sprawie składania zeznań,

a wyjaśniając w swojej sprawie o sygnaturze V K 93/15 nie wymienił Ł. K. jako odbiorcy narkotyków od M. S., mimo że był o to pytany;

- wyprowadzenie wniosku, że K. P. mógł pomylić samochód marki L. (konkretny egzemplarz i właściciel) z innym samochodem marki L. z powodu znajomości Ł. K. z M. M. (2), który mógł dysponować nieokreślonym modelem tej marki o nieokreślonym kolorze i roczniku;

- dowolną, sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę zebranego materiału dowodowego przez przyjęcie, że wiarygodne jest oświadczenie M. T. (1), złożone w postępowaniu przygotowawczym, o dokonaniu rozpoznania oskarżonego na tablicy poglądowej pomimo tego, że świadek nie dokonał przed okazaniem opisu osoby, od której nabył narkotyki, a Ł. K. posiada wyjątkową cechę szczególną, na podstawie której winien być rozpoznany, gdyby był sprawcą zarzucanego mu czynu.

- dowolne uznanie, że niemające znaczenia dla ustalenia faktów (tabela 2.2) są zeznania A. S. (k.2850), który był właścicielem pojazdu marki L. o nr rej. (...), do czasu licytacji pojazdu w roku 2013 i przejścia własności na T. H. (k.2661-2663), który dopiero 5 maja 2013 r. przeniósł własność w/ w pojazdu na A. P. (1), tj. ojczyma Ł. K., w sytuacji gdy zeznania te wskazują na to, że K. P. zeznał nieprawdę, posiłkując się w swoich wyjaśnieniach przynależnością w.w. pojazdu do Ł. K. w chwili zarzucanego czynu datowanego na 2012 r.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>	
<p>Niesłusznie zarzuca skarżący Sądowi orzekającemu dowolność oceny materiału dowodowego. Nie wykazał bowiem uchybień regułom, o jakich stanowi art.7 k.p.k. Nie sposób uznać, aby ocena ta sprzeczna była z zasadami prawidłowego rozumowania, ani wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.</p> <p>Świadek K. P. w swoich obszernych depozycjach wymienionych na str. 8 uzasadnienia wyroku (w szczególności 321-325, 367-374, 544-560, 568-571, 636-630, 1059-1060), opisał proceder przemytu i obrotu środkami odurzającymi i psychotropowymi trwający od roku 2009 do 2014. Opisał relacje pomiędzy osobami, które w nim uczestniczyły w charakterze organizatorów, kurierów czy odbiorców.</p> <p>Istotne jest to, że część świadków potwierdziła istnienie i charakter tego procederu i sposób jego organizacji oraz dział części wskazanych przez K. P. osób w nim uczestniczących, co wskazał Sąd Okręgowy na str. 10 uzasadnienia wyroku, jak A. K. (1), M. Z. i A. O..</p> <p>Świadek P. opisał rolę M. A., A. O., M. M. (2) i swoją a także kolejnych kurierów, wśród nich M. S.. Określił go jako kuriera, który jeździł, gdy inni nie chcieli się podjąć (k.637), jak też, że jeździł w towarzystwie (...), brata oskarżonego. Określił go jako prawa rękę M.. Jego obszerne, liczne zeznania przedstawiają obraz procederu, którego był świadkiem i o którego szczegółach rozmawiał z jego uczestnikami, w szczególności M. M. (2). Uczestniczył w pakowaniu</p>	

marihuany w Holandii przez M. A., którą przewoził M. S. dla M. M. (2) (k.368). K. P. znał proceder przemytu, który polegał właśnie na tym, że od M. A. z Holandii kurierzy, w tym M. S., przewozili marihuanę do Polski, gdzie byli odbierani. Odbiorcą takim był co najmniej raz Ł. K., gdy odbierał S. po przyjeździe z Holandii, przyjął od niego ową marihuanę – 10 kg. Był przy tym, gdy M. ustalał z K. gdzie i jak miały być odbierane narkotyki od S. k.369 in fine. Wiedza zatem świadka o zdarzeniu wynika nie tylko z jego wiedzy o pojedynczym przypisanym czynie, ale też wiedzy wynikającej z udziału w procederze narkotykowym i relacji z jego uczestnikami.

Określenie Ł. K., jako osobę, która jeździła samochodem L. kol. srebrnego należącym do niego a zarejestrowany na ojca o nr rej (...) potwierdziło ustalenie przyznane przez ojczyca oskarżonego A. P. (2), że miał taki samochód zarejestrowany na siebie o nr rej (...), który użytkował Ł. K.. Poprzedni właściciel T. H. stwierdził, że pojazd ten zbył mu w dniu 5 maja 2013 r. Choć istotnie świadek podał powyższy fakt w następstwie opisanego inkryminowanych zdarzeń z końca 2012 r mówiąc, że w tym okresie jeździł owym samochodem, nie podważa jego wiarygodności.

Opis czynu przypisanego oskarżonemu nie zasadza się bowiem na fakcie użycia w nim owego pojazdu. Samochód nie służył ani do przemytu ani innego celu bezpośrednio związanego z przestępstwem, nie ma więc znaczenia, jakie usiłuje mu nadać skarżący. Określenie pojazdu, jakim jeździł oskarżony jedynie, jak w przypadku innych osób, służyło jego

identyfikacji. Dowodzi to, że świadek musiał znać dobrze oskarżonego, skoro znał cechy i stan prawny jego samochodu. Twierdzenie świadka, że samochodem tym jeździł w okresie opisywanych zdarzeń, nie może mieć oczekiwanego przez obrońcę znaczenia, jeśli się zważy, że w posiadaniu jego ojczyma był w maju 2013 r. a przypisany czyn sięga czasowo do maja 2013r.

Nie sposób też kategorycznie, jak to czyni obrońca odrzucić hipotezy Sądu I instancji, że oskarżony mógł poruszać się także innym samochodem marki L. należącym do M. M. (2), za którego „prawą rękę” świadek go uważał. Z dokumentu z dnia 17 kwietnia 2019 r. (k.2683) wynika, że samochody marki L. były w posiadaniu M. M. (2), co uzasadnia kwestionowany przez obrońcę wywód Sądu, że w dacie zdarzenia oskarżony mógł też poruszać się innym samochodem marki L. należącym do M..

Słusznie także za wiarygodne uznał Sąd I instancji zeznanie świadka dotyczące obrotu marihuaną, którą oskarżony zbył mężczyźnie o pseudonimie (...) z S. otrzymaną od M. M. (2).

Jednoznaczna była relacja świadka przedstawiona na k. 369 in fine, z której wynikało, że gdy oskarżony siedział w więzieniu to pomagał mu M. i gdy wyszedł, to zeznał, że „wziął go pod swoje skrzydła i dawał mu narkotyki do handlu m in. dla W. z S. – z którym siedział K. oraz swoim kontaktom. Osobiście nie znałem W., wiedziałem o nim od K. i P. (M.) i to oni mówili mi o nim, że był stałym głównym odbiorcą. K. chwalił się, że jest z niego zadowolony i był zdziwiony, że tak często W. bierze od niego narkotyki. Na początku brał

od 100 do 300 gram marihuany a po miesiącu kupował od 1 do 3 kg. K. jeździł z narkotykami do S. do W., albo W. do K. do T.. Takie transakcje były praktycznie co tydzień, trwało to kilka miesięcy maksymalnie bo W. wkrótce trafił do aresztu za narkotyki, które pochodziły od K.. Okres tych transakcji wypełniał czas pobytu W. między wyjściem z więzienia do momentu powrotu do więzienia chyba 2012r.” k.369. Z przytoczonego fragmentu zeznań jasno wynika źródło wiedzy o zdarzeniu, które w powiązaniu z faktem znajomości i współpracy z tym osobami, słusznie uznano za wiarygodne.

Nie może podważyć wiarygodności zeznań K. P., że inni uczestnicy zdarzenia ich nie potwierdzili. Oskarżony podobnie jak i drugi współsprawca M. M. (2), nie potwierdzili udziału w zdarzeniu, jak i w żadnym innym zdarzeniu objętym postawionymi zarzutami. M. M. (2) wyrażał zdziwienie odnośnie faktu postawienia mu zarzutów. Tymczasem jego udział w przemytach narkotyków potwierdzał np kurier A. K. (1).

Nie można uznać, że K. P. przedstawił fałszywy przebieg zdarzenia z udziałem Ł. K., opisany na k. 637, na tej podstawie, że nie koresponduje z zeznaniami świadków K. S. oraz A. M. (2), a także wyjaśnieniami Ł. K.. Istotą zdarzenia mającego miejsce na miesiąc przed przesłuchaniem, które odbyło się 25 kwietnia 2014 r. był fakt zawiadomienia Ł. K., o tym, że „nie zajmuje się już narkotykami i powiedział policji prawdę”. k.637. Podał, że chciał spotkać się sam z Ł. K. i wykorzystał do tego A. M. (2) – siostrę M. M. (2). A. M. (2) potwierdziła fakt spotkania, tak jak

i nieobecna przy samej rozmowie jej koleżanka K. S.. Podała jednak, że K. P. powiedział, że bezpodstawnie obciążył zarówno jej brata, jak i Ł. K.. Rekomendując tę wersję autor apelacji nie wykazał w zgodzie z zasadami logiki i doświadczenia, dlaczego w takim razie świadek chciał spotkać się osobiście z osobą, którą bezpodstawnie obciążył, w dodatku informując, że chce skorzystać z dobrodziejstwa art. 60 k.k. i do tego w obecności świadka, A. M. (2), która jest siostrą drugiej z osób, które także miał bezpodstawnie obciążyć. Należy więc uznać, że skarżący nie zdołał na gruncie zarzutu obrazy normy art.7 k.p.k. zakwestionować oceny zeznań świadka w tym zakresie, bo uznanie wiarygodności A. M. (2) i oskarżonego stanowiłoby właśnie jego obrazę.

Niesłusznie zarzuca obrońca, że Sąd Okręgowy bezpodstawnie uznał za wiarygodne zeznania M. T. (1) w zakresie II czynu oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym. Ocenę tę Sąd należycie uzasadnił stwierdzając, że „świadek M. T. (1) został zatrzymany z narkotykami, przesłuchiwany w charakterze podejrzanego, początkowo opisując skąd nabywał narkotyki – wyraźnie zaznaczył, że boi się wskazywać dane osoby, od której kupował marihuanę. W drugim przesłuchaniu, prowadzonym przez Prokuratora świadek również zaznaczył, że boi się podawać dane personalne osoby od której nabywał środki odurzające. Nie mniej jednak ostatecznie świadek podał dane, które pozwoliły na ustalenie, że dostawcą środków odurzających w postaci amfetaminy był Ł. K.. Po okazaniu tablic poglądowych M. T. (1) potwierdził, że wśród okazanych

mu wizerunków na jednym z nich rozpoznaje oskarżonego Ł. K.. Zeznania M. T. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym (jako wyjaśnienia) są wiarygodne i korespondują m.in. z zeznaniami M. T. (2) (uprzednio K.).” str. 11-12 uzasadnienia.

Oceniając jej zeznania Sąd stwierdził, że te „złożone w toku postępowania przygotowawczego zasługują na wiarę. Świadek wówczas przekazała informacje, które dotyczyły jej ówczesnego partnera M. T. (1), natomiast przed Sądem świadek nieudolnie próbowała zaprzeczyć tym relacjom, ale ostatecznie zeznała, że były one prawdziwe. vide k. 2825”

Nadto zeznania świadka wspierały zeznania A. K. (2), policjanta, który przesłuchiwał świadka M. T. (1) w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przeciwko niemu.

Jako niewiarygodne uznano natomiast zeznania M. T. (1) złożone na rozprawie uzasadniając to tym, że „w sposób wyjątkowo nieudolny zaprzeczał wszystkiemu co mówił w toku postępowania przygotowawczego. Zeznania M. T. (1) złożone na rozprawie są wzajemnie sprzeczne, nielogiczne, a zaprzeczenia dotyczą nawet kwestii zupełnie nieistotnych dla niniejszej sprawy.” W obliczu takiej postawy nie może dziwić, ani podważać dotychczasowych relacji tego świadka, twierdzenie, że nie rozpoznaje oskarżonego. Skarżący nie wyjaśnił logicznie dlaczego jego dywagacjom osadzonym w zeznaniach świadka na rozprawie, pozbawionym elementarnej przekonywalności, wiarę miałby dać Sąd Apelacyjny.

Dodać trzeba, że świadek M. T. (1) w toku śledztwa podał, że na miejsce przekazania amfetaminy w lesie koło T. jesienią 2013 r. oskarżony przyjechał L. koloru srebrnego z 2007 r. Z dokumentów pojazdu, (w tym k. 2690) wynika, że samochód marki L. A. P. (1) pochodził właśnie z tego roku. W czasie popełnienia drugiego z czynów był w jego posiadaniu.

Wbrew twierdzeniu obrońcy wiarygodne jest oświadczenie M. T. (1), złożone w postępowaniu przygotowawczym, o dokonaniu rozpoznania oskarżonego na tablicy pogładowej. Sąd wskazał, że w toku wcześniejszych zeznań świadek opisał sytuację nabywania amfetaminy, w tym znalezionej przy nim od konkretnej osoby, której personaliów obawiał się wyjawiać. Wskazywał zaś konsekwentnie, że sprawca poruszał się samochodem marki L. koloru srebrnego o określonych cechach. Nie podważa wiarygodności rozpoznania, że świadek nie dokonał przed okazaniem opisu osoby, od której nabył narkotyki, którą zdecydował się w toku kolejnych zeznań ujawnić i wskazał go na owej tablicy. Twierdzenie, że Ł. K. posiada wyjątkową cechę szczególną, opisaną w apelacji, na podstawie której winien być rozpoznany, gdyby był sprawcą zarzuconego mu czynu ma tylko takie znaczenie, że zapewne ułatwiło ono świadkowi jego zapamiętanie. Początkowa odmowa wskazania osoby sprawcy nie wynikała z wątpliwości co do jego wyglądu, lecz z obawy świadka.

Zarzut

<p>410 k.p.k. poprzez:</p> <p>oparcie wyroku na niepełnych okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej, w szczególności wynikających ze sprzecznych zeznań świadka M. T. (1) oraz M. T. (2) na okoliczność czasu popełnienia przestępstwa w pkt. II wyroku oraz ilości składowanych w lodówce narkotyków z pkt. II wyroku;</p> <p>- pominięciu bez podania przyczyny zeznań świadka K. P., który oświadczył, że nie wie kto był odbiorcą narkotyków, które do Polski miał przewieźć M. S. (k. 1059 verte), co do pkt. I wyroku,</p> <p>pominięciu, bez podania przyczyny, złożonych przed sądem zeznań świadka A. S., właściciela samochodu marki L. o nr. rej. (...) w 2012 r. oraz dowodów z dokumentów dotyczących historii pojazdu L. nr rej (...) (k.893-906), co do pkt I wyroku;</p> <p>dokonania ustaleń faktycznych na podstawie nieujawnionych dowodów co do miejsca popełnienia przez Ł. K. przestępstwa, a mianowicie, iż był to dworzec autobusowy, co do pkt. I wyroku;</p> <p>- dokonania ustaleń faktycznych na podstawie nieujawnionych dowodów, mających świadczyć o tym, że A. M. (2) i Ł. K. zasugerowali K. S. treść zeznań, co skutkowało uznaniem tych zeznań za nie w pełni wiarygodne, co do pkt. I wyroku;</p> <p>pominięcie i nie wyciągnięcie żadnych wniosków z faktu, iż na stronie szóstej uzasadnienia aktu oskarżenia wskazano, że narzędziem popełnienia przestępstwa udziału w przemyśle oraz udziału w obrocie znaczną ilością środków</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
--	---	--

odurzających w postaci marihuany przez oskarżonego, na jesieni 2012 roku, był samochód marki L. nr rej. (...), który był w tym czasie w dyspozycji I Urzędu Skarbowego w O. jako mienie przeznaczone do licytacji;

- nie uwzględnienie, bez podania przyczyny, pełnej treści zeznań K. P., złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 4 grudnia 2013 roku (k. 369), który zeznał, że w 2012 roku Ł. K. poruszał się samochodem marki L. kol. srebrny należący do niego, zarejestrowanym na ojca o początkowym numerze OP, poprzez pominięcie słów, że był to samochód w kolorze srebrnym należącym do Ł. K. a zarejestrowany na ojca, co doprowadziło sąd do wniosku, że K. P. nie zeznał o konkretnym pojeździe.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.

Niezasadny jest zarzut obrazy normy art. 410 k.p.k.

Nie jest uzasadnione oczekiwanie autora apelacji, co do konieczności oparcia ustaleń na podstawie każdej okoliczności wynikającej z każdego z ujawnionych dowodów, a jedynie na tych uznanych za wiarygodne. Należy też wskazać, że depozycje świadków różnią się poziomem szczegółowości, czy zakresem, w zależności od charakteru udziału w relacjonowanych zdarzeniach, co nie oznacza jeszcze uznania ich sprzeczności. Najważniejszym źródłem ustaleń w zakresie II czynu były depozycje M. T. (1), co jasno wynika z uzasadnienia Sądu. Ustalenia te są zgodne z treścią zeznań świadka, który w zdarzeniu bezpośrednio nie uczestniczył.

Jako instrumentalne należy uznać twierdzenie skarżącego o wewnętrznej sprzeczności zeznań M. T. (1). W zakresie czasu czynu. W Toku przesłuchania w dniu 9 kwietnia 2014 r. świadek dokładnie wskazał czas transakcji, w których nabył od oskarżonego dwukrotnie w ilości 0,5 kg i 1 kilogram: pierwszy raz jesienią 2013 r. i drugi raz w styczniu 2014 r. W trakcie tych zeznań sprostował zeznania z 2 kwietnia 2014 r. (k.678) stwierdzając, że ostatni raz nabył od oskarżonego amfetaminę w końcu stycznia 2014 r. a nie w dniu 30 marca 2014 r. (k.690).

Zeznanie M. T. (2) posiadają walor pomocniczy, co wynika z perspektywy uczestnictwa w zdarzeniu i wiedzy. Potwierdziła ona natomiast zarówno rodzaj posiadanych środków – amfetaminy, fakt, że ją zażywała, miejsca przechowywania – lodówka i ogólnie granic czasowych czynu, zgodnie ze swoją wiedzą. Natomiast nie wypowiedziała się konkretnie o transakcji, gdyż o niej nie wiedziała, zeznała, że M. T. (1) nie mówił skąd ma amfetaminę i trudno było od niego czegoś się dowiedzieć (k.669).

Niezasadne i wręcz sprzeczne z treścią dowodów i ustaleń a także zasadami logiki jest twierdzenie skarżącego, że doszło do pominięcia bez podania przyczyny zeznań świadka K. P., który oświadczył, że nie wie kto był odbiorcą narkotyków, które do Polski miał przewieźć M. S. (k. 1059 verte), co do pkt. I wyroku. Twierdzenie zawarte na tej stronie akt dotyczy zupełnie innego zdarzenia, niż opisane w punkcie I wyroku. To zdarzenie zostało uwzględnione, jako wskazujące na wiedzę świadka o całym procederze, począwszy od Holandii z udziałem

A., z którym pewnego razu nawet pakował narkotyki dla kuriera S..

Wbrew twierdzeniu skarżącego nie pminięto, bez podania przyczyny, złożonych przed sądem zeznań świadka A. S., właściciela samochodu marki L. o nr. rej. (...) w 2012 r. oraz dowodów z dokumentów dotyczących historii pojazdu L. nr rej (...) (k.893-906), co do pkt I wyroku. W oparciu o zeznania kolejnych właścicieli opisanego samochodu, w tym, A. S. nie ustalono, aby jesienią 2012 był on w posiadaniu oskarżonego. Natomiast na podstawie jego cech ustalono, że nim jeździł, jak zeznali świadkowie T. i P., na pewno w latach 2013 i 2014.

Błędnie, pod względem formalnym postawiono zarzut dokonania ustaleń faktycznych na podstawie nieujawnionych dowodów, mających świadczyć o tym, że A. M. (2) i Ł. K. zasugerowali K. S. treść zeznań, co skutkowało uznaniem tych zeznań za nie w pełni wiarygodne, co do pkt. I wyroku. Twierdzenie to nie dotyczy wszak ustaleń, lecz oceny dowodów i kwestia ich wiarygodności została rozważona przez Sąd Apelacyjny w części odnoszącej się do oceny dowodów. Istotnie natomiast Sąd Okręgowy, który mimo uzupełnienia uzasadnienia wyroku, nie uczynił tego zgodnie ze standardami w tym zakresie i winien wykazać, dlaczego stawia określone tezy.

Nie jest też zasadny zarzut dokonania ustaleń faktycznych na podstawie nieujawnionych dowodów co do miejsca popełnienia przez Ł. K. przestępstwa, a mianowicie, iż był to dworzec autobusowy, co do pkt. I wyroku.

Z treści przypisanego czynu wynika, że oskarżony odebrał S. podróżującego busem rejsowym, zaś z uzasadnienia wyroku (str. 5) wynika ogólnie, że z dworca autobusowego, bez wskazania jego nazwy. Ogólność tego stwierdzenia, które nie stoi w sprzeczności z relacjami K. P. i zdaje się z nich wynikać, nie stanowi błędu w ustaleniach faktycznych.

Nie ma, jak zarzuca skarżący, znaczenia, że na stronie szóstej uzasadnienia aktu oskarżenia wskazano, że narzędziem popełnienia przestępstwa udziału w przemyśle oraz udziału w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany przez oskarżonego, na jesieni 2012 roku, był samochód marki L. nr rej (...). Ustalenia Sądu nie pokrywają się z tym twierdzeniem, więc retoryka aktu oskarżenia nie może być przedmiotem oceny w zakresie dokonanych ustaleń.

W ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowo ustalono, że oskarżony korzystał z samochodu swojego ojczyrna marki L. o nr. rej. (...) w 2012 r nr rej (...) koloru srebrnego. Natomiast nie ustalono, jakim pojazdem przyjechał, kiedy doszło do spotkania Ł. K. z M. M. (2) w obecności K. P. odnośnie odbioru kuriera, czy w czasie jego odbioru i przewiezienia.

Natomiast ma rację skarżący, że K. P. zeznał o konkretnym pojeździe w dniu 4 grudnia 2013 roku (k. 369) samochodzie marki L. kol. srebrny należącym do oskarżonego, zarejestrowanym na jego ojca (ojczyrna) o początkowym numerze (...). W ten bowiem sposób opisywał oskarżonego, podobnie jak w innym zeznaniu odwoływał się do faktu, że

zna też jego brata, czy jego miejsce zamieszkania. Z treści zeznania nie wynika zaś, aby w dacie, kiedy był instruowany przez M., w sprawie miejsca i czasu odbioru kuriera używał tego pojazdu, albo w szczególności w czasie odbioru S..

Z treści dokumentu z dnia 17 kwietnia 2019 r. (k.2683) wynika, że samochody marki L. były w posiadaniu M. M. (2), co uzasadnia kwestionowany przez obrońcę wywód Sądu, że w dacie zdarzenia oskarżony mógł też poruszać się innym samochodem marki L. należącym do M.. Nie stoi to jednak w sprzeczności z ustaleniem, że w 2013 i 2014 r oskarżony jeździł samochodem marki L. o nr. rej. (...).

Zarzut

art. 4 k.p.k. przez brak uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a mianowicie tego, że:

-Ł. K. nie mógł odebrać M. S. z dworca autobusowego, na jesieni 2012 roku i odebrać od niego narkotyków, w sposób opisany w akcie oskarżenia, bowiem nie posiadał wówczas samochodu L. (...), ponieważ jego ojczym nabył go i zarejestrował na siebie dopiero w maju 2013 roku, a także nie mógł nim dysponować przez cały 2012 r.;

-zeznania K. P. o Ł. K. nie zostały potwierdzone przez innych świadków oraz poprzez rezultaty innych czynności procesowych, a organy ścigania powstrzymały się od jakiegokolwiek weryfikacji tych zeznań;

-zeznania M. T. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym o osobie oskarżonego nie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

zostały potwierdzone przez innych świadków oraz poprzez rezultaty innych czynności procesowych;

-organy ścigania nie zweryfikowały zeznań M. T. (1) m.in. poprzez ustalenie osoby o danych S i SN, zapisanych w telefonie M. T. (1), która miała mieć wiedzę o rzeczywistym dostawcy narkotyków, na co wskazuje treść pisma z dnia 16 kwietnia 2019 roku (k. 2677);

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.

Nietrafnie podnosi skarżący zarzut obrazy ogólnej normy procesowej – obiektywizmu, czy bezstronności, sformułowanej w art. 4 k.p.k. Przepis ten stanowi dyrektywę ogólną i generalnie nie może samodzielnie stanowić podstawy apelacji bez wskazania przepisu gwarancyjnego o wą niezależność, czy bezstronność sądu. Z opisu postawionego zarzutu wynika, że skarżący kwestionuje ocenę dowodów, czyli sposób zastosowania dyrektyw art. 7 k.p.k.

Z treści zarzutu wynika też, że stanowi on w zasadzie powielenie zarzutów, do których Sąd się powyżej odniósł.

Bezpodstawnie twierdzi autor apelacji, że Ł. K. nie mógł odebrać M. S. z dworca autobusowego, na jesieni 2012 roku i odebrać od niego narkotyków, w sposób opisany w akcie oskarżenia, gdyż nie posiadał wówczas samochodu L. (...), co już wyjaśniono. Z treści przypisanego czynu ani ustaleń Sądu nie wynika, aby oskarżony odebrał M. S. tym konkretnym samochodem.

Podobnie nie stanowi obrazy normy art. 4 k.p.k. twierdzenie, że zeznania K. P. o Ł. K. nie

zostały potwierdzone przez innych świadków oraz poprzez rezultaty innych czynności procesowych, a organy ścigania powstrzymały się od jakiegokolwiek weryfikacji tych zeznań, jak też nie jest ono słuszne.

Zeznania K. P. opisują cały kilkuletni proceder narkotykowy z udziałem szeregu osób, co potwierdzają w różnym zakresie wymienieni w uzasadnieniu wyroku świadkowie, jak też dokumenty. Nie sposób czynić zarzutu z tego, że M. M. (2) i M. S., którzy byli współsprawcami nie przyznali się do tego.

Bezasadny jest też zarzut, jakoby organy ścigania powstrzymały się od jakiegokolwiek weryfikacji tych zeznań, skoro apelacja (ze swojej istoty) skierowana jest przeciwko rozstrzygnięciu Sądu, który na wniosek stron przeprowadzał dowody, które nie były przeprowadzane w toku śledztwa.

Natomiast obrońca instrumentalnie pomija fakt, że udział oskarżonego osadzony jest w szerokim kontekście sytuacyjnym opisanego procederu i w kontekście innych dowodów, które relacje świadka K. P. jednak potwierdzają.

Podobnie zeznania M. T. (1) we wskazanym w uzasadnieniu wyroku zakresie potwierdzone zostały zeznaniami A. T. i A. K. (2). Natomiast ich pełna treść wskazuje okoliczności pojawiające się w zeznaniach K. P.. Obaj świadkowie wskazali cechy charakterystyczne oskarżonego i rozpoznali go.

Skarżący nie wykazał natomiast, aby treść pisma z dnia 16 kwietnia 2019 roku (k. 2677) podważała ocenę zeznań świadka.

Zarzut		
<p>art. 424 1 i 2 k.p.k. przez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku•</p> <p>-na jakiej podstawie Sąd przyjął, że A. M. (2) i Ł. K. wpływali na treść zeznań K. S.;</p> <p>-na jakiej podstawie sąd uznał, że oskarżony nieudolnie zakwestionował wiarygodność zeznań K. P.;</p> <p>-jakie znaczenie dla wiarygodności zeznań K. P. w tej sprawie ma to, że jest on oskarżonym w sprawie V K 93/15;</p> <p>-w którym fragmencie wyjaśnień złożonych w sprawie V K 93/15 K. P. „mówi” o roli Ł. K. w przestępczym procederze grupy i jakie ma to znaczenie na stwierdzenie jego winy w niniejszym postępowaniu;</p> <p>-w jaki sposób sąd doszedł do wniosku, że pomówienie oskarżonego przez K. P. o przemyt i udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających świadczy o wiarygodności świadka, bowiem nie wykracza poza granicę bezpodstawności pomówienia, wytyczoną przez określoną liczbę przestępstw (str. 6 uzasadnienia);</p> <p>które fragmenty zeznań K. P. korespondują z zeznaniami A. O., M. Z. i A. K. (1) i jakie miało to znaczenie przy wydawaniu wyroku na sytuację oskarżonego, skoro w/ w świadkowie nie znali oskarżonego i nie rozpoznali go na tablicach poglądowych;</p> <p>-które zeznania K. P. w sprawie V K 93/15 dotyczyły Ł. K., określone przez sąd „w pewnym stopniu” i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

dlaczego takie spostrzeżenie miało wpływ na treść wyroku;

-które dowody z dokumentów mają istotne znaczenie dla stwierdzenia odpowiedzialności karnej Ł. K. w zakresie czynu I, w jaki sposób korespondują z dowodami ze źródeł osobowych i jakie są to źródła, w szczególności z jakimi zeznaniami K. P.;

-które z dowodów z dokumentów korespondują ze sobą wzajemnie a przede wszystkim, czy istnieje jakakolwiek rozmowa telefoniczna, zarejestrowana w toku kontroli operacyjnej (...), (...), (...), (...) wskazująca na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu w punkcie I lub II przestępstw;

-jakie okoliczności podane przez M. T. (2) sąd uznał za wiarygodne i dlaczego uznając jej zeznania, złożone w postępowaniu przygotowawczym, za wiarygodne nie wyjaśnił sprzeczności pomiędzy tym fragmentem jej zeznań, które dotyczyły czasu popełnienia przestępstwa w pkt. II wyroku, a które stały w rażącej sprzeczności do zeznań M. T. (1), jakie złożył podczas drugiego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, na podstawie których określono czas popełnienia przestępstwa zarzucanego Ł. K.; na czym polegała nieudolność jej zeznań złożonych w postępowaniu sądowym i czy były to zeznania istotne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego;

-jakimi kryteriami wiarygodności zeznań kierował się sąd przy ocenie zeznań A. M. (2), uznając je za niewiarygodne z powodu ich szczegółowości przy jednoczesnym uznaniu za wiarygodne zeznań świadka K. P. z powodu ich

ogólnikowości; jakie znaczenie przy ocenie jej zeznań miało to, że była obecna na rozprawach w charakterze publiczności jak również to, że ma status osoby oskarżonej w sprawie V K 93/15, podobnie jak K. P.;

-w jaki sposób sąd doszedł do przekonania o wiarygodności zeznań świadka M. T. (1), złożonych w postępowaniu przygotowawczym, kiedy świadek zatajał fakty i zmieniał zeznania, a także w sytuacji gdy istnieje wiele przyczyn, dla których zeznania 'mówione' i zaprotokołowane są nieścisłe, brak jest obiektywnego potwierdzenia w postaci nagrania przebiegu przesłuchania, nie ma możliwości zweryfikowania jakie metody przesłuchania zastosowano, czy podczas tego przesłuchania padały pytania sugerujące oraz inne sugestie, czy świadek miał możliwość swobodnej wypowiedzi, czy wyjaśnienia były prawidłowo protokołowane dokumentowane, czy były wprowadzane poprawki w postaci modyfikacji słownictwa lub uściśleń, a jeśli tak to w jakim zakresie, a także w sytuacji gdy protokołowaniu nie podlegały informacje przekazywane przez świadka niewerbalnymi środkami ekspresji, które stanowią ważny element w ocenie wiarygodności zeznań, przy jednoczesnym, całkowitym pominięciu faktu wynikającym wprost ze wskazań podstawowej 5 wiedzy i doświadczenia życiowego, że słowne relacje nie są wiernie protokołowane, zwłaszcza przez policjantów, a także uzupełniane i modyfikowane, co ujawnia się w toku postępowania przed sądem, kiedy treść protokołów zeznań świadka z postępowania przygotowawczego dalece odbiega od formy

wypowiedzi, którą zaprezentował świadek bezpośrednio na rozprawie;

-w jaki sposób i na jakiej podstawie sąd doszedł do wniosku, że K. P. mógł pomylić się co do nr rej. samochodu marki L., skoro świadek nigdy nie podał całego numeru, jedynie wskazując początkowe numery, dotyczące konkretnego pojazdu marki L., który był mu znany wraz z innymi cechami tego pojazdu, w tym z danymi właściciela tego pojazdu widniejącego w dowodzie rejestracyjnym, ale za to bezbłędnie i do tego niejednokrotnie;

-na jakiej podstawie sąd ustalił, że Ł. K. mógł poruszać się innym pojazdem marki L., o innym numerze rejestracyjnym, będącym w posiadaniu nieustalonego właściciela, i który mógł być w dyspozycji M. M. (2), tylko i wyłącznie przez wzgląd na związek (...) z A. M. (2) siostrą M. M. (2), bez dokonania ustalenia stanu faktycznego, bez zgromadzenia w tym przedmiocie obiektywnych dowodów rzeczowych, co stanowi jedynie hipotetyczną wersję sądu, obciążającą oskarżonego, przyjętą w całkowitym oderwaniu od obowiązku dociekania obiektywnej prawdy;

-jakimi kryteriami wiarygodności zeznań kierował się sąd przy ocenie zeznań K. P., dotyczących dysponowania przez Ł. K. samochodem marki L. o początkowych numerach nr rej. (...) w 2012 r., a także w jaki sposób wiarygodności tych zeznań nie podważają zeznania T. H., A. P. (1), A. S., a także dokumenty samochodu marki L., skoro wszystkie z wymienionych

<p>stoją w rażącej sprzeczności z zeznaniami K. P.;</p> <p>art. 424 1 k.p.k. w zw. z art. 449a 1 k.p.k. poprzez brak wywiązania się przez Sąd Okręgowy, przy uzupełnieniu uzasadnienia wyroku, ze wskazań Sądu Apelacyjnego w zakresie wskazania w tabeli 1.1.1. i 1.1.2. znaczenia dokumentów potwierdzających kolejno wskazane, jako uznane za udowodnione, fakty;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarzuty skierowane przeciwko uzasadnieniu wyroku są częściowo zasadne, lecz nie mogły być skuteczne po myśli art. 455 a k.p.k.</p> <p>Mimo znacznej objętości uzasadnienia, spowodowanej powtórzeniami i cytatami, np. czym są poszczególne przestępstwa, i mimo zwrotów o przenoszeniu „powyższych rozważań na grunt niniejszej sprawy” następowało powielenie treści z części ustaleń faktycznych. Uzasadnieniu brakuje precyzji, co przejawia się w braku płynności wyводу i powoływania dowodów po przedstawianiu tez. Te wady sporządzenia uzasadnienia w znaczący sposób utrudniała kontrolę odwoławczą powodując konieczność odszukiwaniu w aktach poszczególnych dowodów.</p> <p>Wady uzasadnienia, jak w tym przypadku skutkowały zwrotem uzasadnienia w celu uzupełnienia. Wady te zostały w znacznej mierze usunięte, co uniemożliwia dokonanie kontroli odwoławczej.</p> <p>Niezależnie od wskazanych mankamentów, uzasadnienie</p>		

<p>spełnia wymogi przepisu art.424§ 1 i 2 k.p.k.</p> <p>Zarzuty skierowane przeciwko uzasadnieniu dotyczą okoliczności, do których Sąd Apelacyjny odnosił się powyżej w niniejszym uzasadnieniu, gdyż stanowiły one treść zarzutów 1-3 apelacji. Ponadto dotyczą użytych przez Sąd Okręgowy sformułowań, stanowiąc jedynie polemikę z retoryką Sądu.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>art. 172, 366 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy M. T. (1) i M. T. (2) z powodu uznania takiej czynności za zbędną, podczas gdy celem tej czynności było rozstrzygnięcie sprzeczności w zeznaniach w/w świadków co do czasu popełnienia przestępstwa z pkt. II wyroku;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutu wynika z oczywistej nieprzydatności konfrontacji zeznań M. T. (1) i A. T.. Oceniając zeznania świadka M. T. (1) Sąd Okręgowy wskazał, że zeznając na rozprawie zaprzeczał wszystkiemu co mówił w toku postępowania przygotowawczego. Ocenił, że zeznania M. T. (1) złożone na rozprawie są wzajemnie sprzeczne, nielogiczne, a zaprzeczenia dotyczą nawet kwestii zupełnie nieistotnych dla niniejszej sprawy. Taka treść zeznań stanowiąca emanację przyjętej postawy świadka na koniec procesu czyniłaby konfrontację z innym świadkiem bezcelową i nieprzydatną</p>		

procesowo – w rozumieniu art. 170 §1 pkt 3 k.p.k.		
Zarzut		
<p>błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku i niewłaściwe przyjęcie, że:</p> <p>- podczas kolejnego przemytu, mającego miejsce jesienią 2012 roku, dokonanego przez M. S., który wówczas przewiózł co najmniej 10 kg marihuany z dworca autobusowego odebrał bardzo dobry znajomy M. Ł. K.. Wcześniej w obecności K. P., M. M. (2) udzielał Ł. K. wskazówek odnośnie miejsca, z którego ma odebrać kuriera – M. S.;</p> <p>Ł. K. umówił się z mężczyzną o ps. (...) na dostawy marihuany pochodzące z Holandii. Od tego momentu Ł. K. kilkakrotnie przyjmował i realizował na terenie S. i T. zamówienia na marihuanę od w.w. mężczyzny. Początkowo M. M. (2) sprzedawał Ł. K., celem dalszej dystrybucji, mniejsze ilości narkotyków, tj. co najmniej raz zbył nie mniej niż 100 gram marihuany, następnie co najmniej raz zbył mu nie mniej niż 300 gram marihuany. W późniejszym czasie M. M. (2) sprzedał Ł. K. przynajmniej raz partię marihuany nie mniejszą niż 1 kg, a następnie nie mniej niż 3 kg marihuany,</p> <p>- w bliżej nieustalonej dacie, pierwszej połowy 2013 roku w lesie, za zajazdem (...), znajdującym się w W., M. M. (2), w obecności K. P., wręczył Ł. K. pakunek zawierający co najmniej 2 kg marihuany.</p> <p>Ł. K. zajął się dalszą dystrybucją nabytych narkotyków, za każdy nabyty od M. M. (2) kilogram</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>marihuany Ł. K. płacił mu co najmniej 12.000</p> <p>-zabezpieczone u M. T. (1) narkotyki pochodziły z tej samej partii, a ich dostawcą był Ł. K., który dwukrotnie sprzedał M. T. (1) hurtowe ilości amfetaminy w cenie 6-6,50 zł za 1 gram;</p> <p>- do pierwszej sprzedaży doszło jesienią 2013 roku na skraju lasu przed miejscowością T., kiedy to M. T. (1) kupił od Ł. K. 0,5 kg narkotyków; na miejsce Ł. K. przyjechał samochodem marki l., koloru srebrnego; M. T. (1) w większości zbył zakupione narkotyki;</p> <p>-do drugiego spotkania Ł. K. i M. T. (1) doszło w styczniu 2014 roku w miejscowości T., w tym samym miejscu, co uprzednio; przedmiotem transakcji był kilogram amfetaminy; większość nabytej amfetaminy M. T. (1) sprzedał, część skonsumował, a pozostałą część przechowywał w lodówce;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Nie dopuścił się Sąd Okręgowy błędu w ustaleniach faktycznych.</p> <p>Niesłusznie kwestionuje skarżący wskazane ustalenia, które pozostają w zgodzie z treścią uznanych za wiarygodne dowodów, które zostały w sposób prawidłowy, zgodny z dyrektywami art. 7 k.p.k. ocenione. W zakresie zarzutu I apelacji kwestionującego powyższą oceną, Sąd Apelacyjny odniósł się do kwestii w nim zawartych.</p>		
<p>Zarzut</p>		

<p>rażącą niewspółmierność kary w stosunku do stopnia winy oskarżonego wyrażającą się w:</p> <p>wymierzeniu oskarżonemu kary 8 lat pozbawienia wolności za udział w przestępstwie przemytu oraz wprowadzeniu do obrotu środków odurzających w sytuacji, gdy nie można było przypisać oskarżonemu jakiegokolwiek przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;</p> <p>wymierzeniu oskarżonemu kary 1 roku pobawienia wolności za czyn w pkt. III wyroku, w sytuacji, gdy oskarżony użył przerobionego dokumentu tożsamości jeden raz do zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego w Ł.;</p> <p>- wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Częściowo zasadny jest zarzut rażąco niewspółmiernie surowej kary - w zakresie kary łącznej.</p> <p>Niezasadnie i wręcz nieprawidłowo skonstruował skarżący zarzut odnoszący się do kary orzeczonej za czyn I. Wada zarzutu, co oczywiste nie wynika tylko z błędnego zarzucenia Sądowi wymierzeniu oskarżonemu kary 8 lat pozbawienia wolności, gdy wymierzono 5 lat. Nieprawidłowa formalnie i logicznie jest argumentacja zawarta w zarzucie sprowadzona do tego, że „nie można było przypisać oskarżonemu jakiegokolwiek przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii”. Oznacza to, że</p>		

skarżący uznał, że kara jest rażąco surowa, bo oskarżony jest niewinny.

Niezależnie od braku właściwych argumentów, także w obszernym uzasadnieniu apelacji, trzeba uznać, że orzeczona za czyn I kara nie jest rażąco niewspółmiernie surowa, jeśli się zważy na działanie w warunkach art. 12, 64 i 65 k.k., ilość środków odurzających, na tle ustawowego zagrożenia od 3 lat pozbawienia wolności

Podobnie nie nosi cech surowości kara 3 lat pozbawienia wolności za czyn II z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. i 12§1 k.k., zagrożony karą od 2 do 12 lat pozbawienia wolności.

Za czyn III kara roku także nie jest nadmiernie surowa, jeśli się uwzględni uprzednią karalność oskarżonego i cel użycia dokumentu opisany w zarzucie.

Także przytoczone przez Sąd Okręgowy argumenty zawarte na str. 21-23 uzasadnienia wyroku wskazują, że kary nie są rażąco niewspółmiernie surowe.

Natomiast jako nadmiernie surowa, nie uwzględniającą w pełni dyrektyw kary łącznej Sąd odwoławczy uznał karę łączną 7 lat pozbawienia wolności, którą obniżył do 5 lat i 6 miesięcy.

Sąd I instancji dostrzegł i wskazał w uzasadnieniu niewielki odstęp czasowy pomiędzy czynami zwłaszcza oceniany z perspektywy około 10 lat i bliski związek podmiotowo-przedmiotowy. Orzeczona kara z zastosowaniem zasady asperacji winna być bliższa absorpcji, niż kumulacji.

<p>Ponadto orzeczone kwoty przypadku równowartości przedmiotów pochodzących z przestępstwa winno uwzględnić fakt współdziałania z innymi osobami, przez to nie może dotyczyć jedynie oskarżonego.</p> <p>W konsekwencji tego orzeczoną w punkcie I kwotę przypadku równowartości przedmiotów pochodzących z przestępstwa obniżono do jej części w kwocie 50 000 zł. Natomiast orzeczoną w punkcie II kwotę przypadku równowartości przedmiotów pochodzących z przestępstwa obniżono do jej części w kwocie 4 500 zł.</p>		
Zarzut		
<p>z ostrożności procesowej, w wypadku gdyby sąd nie uwzględnił powyższej argumentacji,</p> <p>zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa karnego materialnego tj. art. 55 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez niewłaściwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że wewnątrzspółnotowe nabycie środków odurzających rozciąga się na osobę, która nabywa środki odurzające w celu wprowadzenia do obrotu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Nie jest zasadny zarzut naruszenia prawa materialnego- art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.		

Działanie przypisane oskarżonemu nie polegało, jak stwierdził skarżący, na nabyciu środków odurzających pochodzących z wewnątrzspółnotowego nabycia w celu wprowadzenia do obrotu.

Oskarżonemu przypisano współsprawstwo w zdarzeniu z czterema ustalonymi osobami. Udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu w celu wprowadzenia do obrotu polegał a tym, że sprawcy uczestniczyli w procederze przemytu marihuany z Holandii do Polski postępując zgodnie z ustalonym podziałem ról. Nie każdy bowiem ze sprawców dokonywał tego przemytu fizycznie, bo to czynił kurier M. S. ps. (...). Byłoby zresztą sprzeczne z istotą współsprawstwa, aby kurierzy jedynie, ponosiły odpowiedzialność za przestępstwo, często nie będące właścicielem narkotyków, jak i w tym przypadku. Rola oskarżonego w tym procederze polegała na tym, że podczas kolejnego przemytu, mającego miejsce jesienią 2012 roku, dokonanego przez M. S., który wówczas przewiózł co najmniej 10 kg marihuany odebrał go z dworca przyjął na przechowanie przewiezione narkotyki celem dalszej sprzedaży. Wcześniej, co czyni jego współdziałającym, w obecności K. P., M. M. (2) udzielał Ł. K. wskazówek odnośnie miejsca, z którego ma odebrać kuriera – M. S.. Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować ani nawet się znać. Muszą natomiast mieć świadomość wspólnego wykonywania czynu zabronionego, a więc przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wykonywanej całości przedsięwzięcia. To pozwala przypisać każdej ze

<p>współdziałających osób tę akcję sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba. Decydujące jest to, czy współdziałający dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami (comini auxilio) w ramach wspólnego porozumienia (comuni consilio). (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2006 r. V KK 391/05 OSNwSK 2006/1/1289). Co istotne, decydujące o owym celu i podziale ról porozumienie nie wymaga żadnej szczególnej formy, co oznacza, że może być ono nawet dorozumiane, czyli nastąpić per facta concludentia. Przestępcze porozumienie bowiem może być zawarte zarówno przed przystąpieniem do realizacji wspólnego wykonania przestępstwa, jak i w trakcie wykonywania go, a najpóźniej w momencie realizacji działań sprawczych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu w pkt. I i II wyroku i złagodzenie kary za czyn w pkt. III wyroku;</p> <p>alternatywnie wniósł o:</p> <p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;</p> <p>ewentualnie z ostrożności procesowej, wniósł o:</p> <p>zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu Ł. K. w pkt. I wyroku, poprzez wyeliminowanie art. 55 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i wyeliminowanie z opisu czynu znamion wewnątrzspółnotowego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>nabycia środków odurzających i stosowne złagodzenie kary;</p> <p>ewentualnie wniósł o:</p> <p>zmianę zaskarżonego wyroku przez złagodzenie kary orzeczonej wobec oskarżonego Ł. K..</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Nieuwzględnienie zarzutów, z wyjątkiem skierowanego przeciwko surowości kary, skutkowało jedynie obniżeniem kary łącznej i kwot przepadku równowartości przedmiotów pochodzących z przestępstwa.</p> <p>W pozostałym zakresie zarzutów nie uwzględniono, co skutkowało utrzymaniem wyroku w mocy w pozostałym zakresie.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Kara	
Zwięźle o powodach zmiany.	
<p>W wyniku uwzględnienia zarzutu rażąco niewspółmiernie surowej kary łącznej należało ją złagodzić z 7 lat pozbawienia wolności do 5 lat i 6 miesięcy.</p> <p>Nie uwzględniała ona bowiem w pełni dyrektyw kary łącznej, które także dostrzegł i wskazał Sąd I instancji w uzasadnieniu, jak niewielki odstęp czasowy pomiędzy czynami zwłaszcza oceniany z perspektywy około 10 lat i bliski związek podmiotowo- przedmiotowy. Orzeczona kara z zastosowaniem zasady asperacji winna być bliższa absorpcji, niż kumulacji.</p> <p>Ponadto orzeczone kwoty przepadku równowartości przedmiotów pochodzących z przestępstwa winny uwzględnić fakt współdziałania z innymi osobami, przez co należało to zmienić.</p> <p>W konsekwencji tego orzeczoną w punkcie I kwotę przepadku równowartości przedmiotów pochodzących z przestępstwa obniżono do jej części w kwocie 50 000 zł. a orzeczoną w punkcie II kwotę przepadku równowartości przedmiotów pochodzących z przestępstwa obniżono do jej części w kwocie 4 500 zł.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

Koszty Procesu	
-----------------------	--

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	III i IV	<p>zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. M. (1) - Kancelaria Adwokacka w Warszawie kwotę 1 476 zł złotych, w tym 23% VAT z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego wykonywaną przez Sądem Apelacyjnym;</p> <p>Zasądzono od oskarżonego Ł. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w sprawie, w tym kwotę 3 100 zł tytułem opłaty sądowej.</p>

PODPIS
Sławomir Machnio Ewa Jethon Małgorzata Janicz